

Рівненський державний гуманітарний університет
Історико-соціологічний факультет

ІСТОРІЯ ОЧИМА МОЛОДИХ ДОСЛІДНИКІВ

Матеріали регіональної науково-практичної
конференції молодих вчених, аспірантів,
здобувачів, магістрантів

Випуск III

Рівне – 2008

УДК.930.1
ББК 63
I - 90

Історія очима молодих дослідників. Збірник наукових праць.
Випуск 3 / Редкол.: В.Шеретюк, Л.Галуха, П.Савчук, Р.Давидюк. –
Рівне: РДГУ, історико-соціологічний факультет, 2008. – 287 с.

Збірник містить результати наукових пошуків з актуальних
проблем української та світової історії, виголошені на регіональній
науковій конференції молодих вчених, аспірантів, здобувачів,
магістрантів 13 грудня 2006 року (Рівне, РДГУ, історико-соціологічний
факультет).

Редколегія:

Шеретюк В.М. – голова редколегії, кандидат історичних наук, доцент
Галуха Л.Ю. – заступник голови редколегії, кандидат історичних наук,
доцент

Савчук П.О. – кандидат історичних наук, професор
Давидюк Р.П. – кандидат історичних наук, доцент

Літературне редагування:

Борodinська Л.І. (розділи 1,3)

Кревська Г.А. (розділ 2)

Тимочко І.Б. (розділ 1)

Рецензенти:

Троян С.С. – доктор історичних наук, професор

Жиліюк С.І. – доктор історичних наук, професор

Рекомендовано до друку Вченою Радою Рівненського державного
гуманітарного університету (протокол № 11, від 27.06.2008 р.)

© Історико-соціологічний факультет РДГУ
© Українське історичне товариство при
історико-соціологічному факультеті РДГУ

Юзевського – Волинського Українського Об'єднання (ВУО), установчий конгрес ВУО відбувся 29 червня 1931 року у Луцьку [11, арк. 12].

Степан Скрипник став одним із ініціаторів створення у Рівному українського клубу „Рідна хата”, що організувала бібліотеки, читальні, займалася культурно-освітньою роботою. Звичайно, діяльність „Рідних хат”, „Просвітянських хат” була можлива лише за умови їх повної лояльності до влади. Сприяв Степан Скрипник роботі Українського театрального товариства, Українського спортивного клубу „Горинь” та інших громадських організацій Рівного. Як посол та член Головної управи ВУО С.Скрипник разом із С.Тимошенком склав Меморандум у справі видання української книги, де відмічалось, що крім науково-популярних книг, повинні видаватися соціально-економічні, природничі книги з історії, географії [10, 70-77].

Особливо активно Степан Скрипник турбувався проблемами Рівненської гімназії. З надзвичайними матеріальними труднощами куплялися підручники, шкільне приладдя. Неодноразово С.Скрипник звертався до польського уряду з проханням удержавити приватну гімназію з українською мовою навчання у м. Рівному [12, арк. 76-77], але ця ідея так і залишилася нездійсненою.

Степана Скрипника було обрано секретарем Товариства імені митрополита Петра Могили, установчі збори якого відбулися 19 листопада 1931 року [13, 118]. У вересні 1933 року він став одним із ініціаторів маніфестації віруючих у Почаєві, яка стала протестом проти російських впливів у церкві та виступала за українізацію Православної церкви у Польщі.

Таким чином, інтеграція Західної Волині до складу Другої Речі Посполитої, особливо в сфері культурного та духовного життя, проходила суперечливо і з великими труднощами. Українські громадські, культурні діячі, значна частина яких були емігрантами з Наддніпрянщини, шукали шляхи національно-культурного співіснування в політичній системі Польщі. Однак курс польських властей, взятий на асиміляцію та окатоличення українського населення, на насильницьку інтеграцію в склад Польської держави, все більше загострював польсько-українські відносини, породжуючи протистояння та конфлікти.

Джерела та література

1. Державний архів Рівненської області (ДАРО), ф. 248, оп. 1, од. зб. 2.
2. Освіта на Волині // Рідна школа. – листопад-грудень. – 1927.
3. Літопис нескореної України. Документи і матеріали, спогади. – Львів: Галицька видавничча спілка, 1997. – Кн. 2.

4. Енциклопедія українознавства. Словникова частина. – Т. 5. – Львів, 1993.
5. Державний архів Волинської області (ДАВО), ф. 190, оп. 1, спр. 4.
6. Дмитрук В. Генерал-хорунжий армії УНР О.Алмазов і Волинь // Матеріали ІХ наукової історико-краєзнавчої міжнародної конференції 20-23 січня 1998 року „Минуле і сучасне Волині: Олександр Цинкаловський і край”. – Луцьк, 1998.
7. Рожко В. Товариство ім. Петра Могили в Луцьку // І потекла сторіками... Могили не можуть мовчати. – Вінніпег, Канада: Спадщина, 1994.
8. Енциклопедія українознавства. – Т. 1. – Львів, НТШ. – 1993.
9. Давидюк Р. Парасковія Багринівська – голова Рівненського осередку Союзу українців Волині // Реабілітовані історією. Рівненська область. Книга перша. – Рівне, 2006.
10. Давидюк Р. Степан Скрипник як посол до польського сейму (30-ті роки ХХ ст.) // Актуальні проблеми вітчизняної та всесвітньої історії. – Наукові записки РДГУ. – Випуск 2. – Рівне, 2001.
11. ДАВО, ф. 198, оп. 1, од.зб. 6.
12. ДАВО, ф. 1, оп. 1, од.зб. 10.
13. Кучерепа М. Давидюк Р. Волинське Українське Об'єднання (ВУО). – Луцьк, 2001.

Пивоварчук Н.М.,
магістрантка
історико-соціологічного
факультету РДГУ
Науковий керівник:
доц. Сєверова О.В.

МІЖВОЄННА ПРАГА – РОСІЙСЬКИЙ ОКСФОРД

Процеси міграції російських діячів науки за кордон стали реальністю новітньої історії та одним із факторів глобальної політики. Російське зарубіжжя ХХ століття – явище дуже унікальне як у світовій, так і російській історії. Великий соціальний вибух 1917 року викинув за межі Росії до початку 20-х років, за різними підрахунками, від двох до трьох мільйонів чоловік. І справа тут не лише у кількості вигнанців, але і в їх якості – більшість російських біженців належали до культурної і політичної еліти Російської імперії. Цей факт визначив високий рівень культурних цінностей, які були створені за рубежем всього за кілька десятиліть.

Самосвідомість суспільства в перехідні епохи об'єктивно обумовлює підвищену увагу історичної науки до унікального досвіду збереження академічних традицій росіянами в іншому етноконфесійному та соціокультурному середовищі.

Прага цілком справедливо вважається столицею науки і освіти російського зарубіжжя. Міжвоєнна російська еміграція до Чехословаччини була досить значною. Піковий період припав на 1922-

1923 роки, коли було зафіксовано 25 тисяч емігрантів. Серед цих емігрантів було чимало професорів, викладачів та їх учнів, яких хвилювали питання подальшого навчання.

На першому З'їзді російських вчених у Празі в 1921 році піднімалося питання надання допомоги студентам та вченим за кордоном, турботи про дітей російських біженців. Це було відображено у прийнятому на з'їзді статуті [3, с. 240].

На підтримку розвитку вищої школи уряд Чехословаччини проводив так звану „російську акцію”. Уряд Чехословаччини взяв на своє забезпечення до 4 тис. російських студентів та близько 100 професорів [2, с. 47]. „Російська акція” чеського уряду стала унікальним явищем світової дипломатії завдяки її активному гуманізму, який допоміг російській еміграції організувати повноцінне творче життя і відтворення нового покоління інтелігенції. Активну участь у реалізації програми брали президент Томаш Масарик, прем'єр-міністр Карел Крамарж, міністр закордонних справ Едуард Бенеш та його заступник Вацлав Гірса [4, с. 19].

Президент Т.Масарик вважав основним завданням „російської акції” зосередження наукових, культурних сил молодого покоління емігрантів, забезпечення розвитку у національних межах, збереження неперервності культурної та освітньої традиції. Це передбачало створення суто російських, українських чи білоруських наукових, культурницьких, навчальних установ, закладів і товариств. Усі верстви еміграції концентрувалися в компактні зони проживання та діяльності на терені науки, культури, шкільництва.

Так, у 1922 році з дозволу Міністерства внутрішніх справ та Міністерства народної освіти ЧСР у Празі був відкритий російський юридичний факультет. На відкритті факультету його перший декан П.Новгородцев зазначив: „Наша мета – ... ні курсу революції, ні курсу контрреволюції” [6, с. 66]. Таким чином, факультет мав випускати підготовлених юристів та одночасно надавати роботу професорам-емігрантам. Протягом 1922-1929 років дипломи отримали 384 студенти. Серед випускників відомий теоретик євразійства П.Савицький, талановитий історик середньовічного права О.Марков, спеціаліст з міжнародного права М.Циммерман, дослідник середньовічної Росії М.Шахматов [6, с. 67].

Склад російських істориків-емігрантів у міжвоєнній Празі не був постійним. До них приєднувалися нові діячі, а також ряд вчених залишав Прагу через різні причини (у 1927 році помер Н.Кондаков, Г.Вернадський у 1927 році переїхав до США, а П.Струве – до Парижу).

Наукові інтереси російських істориків-пражан були досить різноманітні. З одного боку, вони продовжили дослідницьку роботу,

розпочату ще у Росії, з іншого – працювали над темами, які виникли в еміграції та були пов'язані з існуванням у новому для них середовищі. На творчий процес негативно впливала відірваність вчених від російських архівних джерел.

Одночасне перебування великої кількості російських істориків сприяло створенню ними особливих наукових товариств. Так, з 1923 року почалися наукові зібрання російських істориків, на основі яких у 1925 році було оформлено Російське Історичне Товариство у Празі.

Однією з яскравих постатей істориків-емігрантів був Н.Кондаков. Сферою його діяльності було візантієзнавство, а також історія мистецтва взагалі та іконографія зокрема. В цій галузі Н.Кондаков завершив в еміграції велику монографію про російську ікону, яка після його смерті була видана англійською мовою в скороченому вигляді.

Після смерті Н.Кондакова його учні вирішили продовжити справу і дослідження та видати праці свого вчителя. Так, з 1925 року почав працювати Семінар (а пізніше – Інститут) ім. Н.П.Кондакова. Велику допомогу Інститут отримував від свого колишнього учня Г.Вернадського. Інститут займався дослідницькою, археографічною та культурно-просвітницькою діяльністю. Він збагатив світову і російську науку, розробляючи три важливі теми: давньоруське мистецтво в порівняльно-історичному плані, візантійське мистецтво та його місце в історії давньоруського мистецтва, а також східне мистецтво і його місце в історії як візантійського, так і давньоруського мистецтва.

Велике значення надавалося розгляду російсько-візантійській проблемі, зокрема подібності давньоруських та візантійських державних інститутів. У цьому напрямку працювали історики О.Васильєв та Г.Острогорський [6, с. 43].

На початку 20-х років в історичній науці російської еміграції виникає нова течія – євразійство. Євразійство – це концепція, основною засадою якої є ідея синтезу західної та східної культур як моделі суспільного розвитку [8, с. 196]. Батьками-засновниками євразійства можна вважати двох людей: М.Трубецького та П.Савицького. На певних етапах до них приєднувалися такі відомі історики як Г.Вернадський, Г.Флоровський, П.Біцилли. Євразійці не сприймали погляд європейських істориків, що дивилися на Росію як на темну, азіатську, деспотично-авторитарну державу. Вони вважали свою країну самостійною категорією. Вороже ставлячись до „європеїзації” як такої, євразійці, як і слов'янофіли, не заперечували технічних досягнень західної цивілізації. Але на відміну від слов'янофілів, євразійці дивилися не в минуле, а в майбутнє, не ідеалізували давнину, але намагалися висунути проект прогнозованої історії, не романтизували селянську громаду і офіційну тріаду (православ'я,

самодержавство, народність), розробляли власні теорії влади, засновані на активній циркуляції еліт [8, с. 440].

Повноцінні євразійські гуртки були створені практично у всіх центрах еміграції в Європі, включаючи Прагу, де вони випускали збірник „Євразійська хроніка”.

Еміграція з колишньої Росії сприймалася як єдина – російська. Для офіційних відносин з нею у Празі був створений так званий „Земгор” („Объединение российских земских и городских деятелей в Чехословацкой республике”). Однак слід зазначити, що українцям вдалося заснувати свої власні інституції і добитися від уряду їх визнання.

Центрами української еміграції стали Прага та курортне містечко Подебради. Вони перетворилися на єдиний у світі великий український осередок освіти на чужині. Лише Чехословаччина визнавала право випускників російських та українських гімназій на продовження навчання у пражських вузах і забезпечувала їх державне утримання. У 1921 році був створений урядовий Комітет для забезпечення освіти українських студентів.

Українські вчені викладали у чеських вузах. Професорами Карлового університету в Празі були Д.Дорошенко та О.Колесса. Членами Слов'янського інституту в Празі були О.Колесса, С.Смаль-Стоцький, Л.Білецький, О.Мицюк, В.Тимошенко.

У Празі працював Український вільний університет (УВУ), який було засновано у Відні в січні 1921 року, а пізніше перенесено до столиці Чехословаччини. Ідея заснування з'явилася у середовищі таких організацій як Союз українських журналістів і письменників на чолі з В.Кушніром та Товариство прихильників освіти, головою якого був С.Дністрянський, які діяли в австрійській столиці [4, с. 66].

УВУ в Празі видавав праці українських вчених, зокрема дослідження С.Дністрянського „Загальна наука права і політики”, „Погляди на теорії права і держави”, „Нова держава”; Р.Лашенка – „Ідея права власності на землю на Україні”, „Лекції по історії українського права”; С.Шелухина – „Звідкіля походить Русь” [5, с. 72].

Коли у Львові та Чернівцях були скасовані українські кафедри, а в Радянській Україні університети перетворені на інститути народної освіти, УВУ у Празі залишився єдиним українським університетом у світі.

Із самого початку при УВУ почала функціонувати бібліотека, яка мала три відділи – російський, український та білоруський. В 1927 році було прийнято рішення розширити бібліотеку і комплектувати її літературою інших слов'янських народів. Одночасно вона була перейменована в Слов'янську бібліотеку Міністерства іноземних справ Чехословаччини [1, с. 44].

Слов'янська бібліотека була спеціалізованою науковою бібліотекою, що задовольняла питання пов'язані з вивченням політичного та культурного життя слов'янських народів. Таким чином, у міжвоєнний період за кордоном була створена мережа закладів, де історики емігранти об'єднувалися спільними думками, поглядами та метою – зберегти Росію в пам'яті своїх нащадків. Сьогодні Слов'янська бібліотека (Slovanska knihovna) діє при Національній бібліотеці, яка розміщена в історичному комплексі будівель Клементіум в самому центрі Праги.

Таким чином, вигнання видатних представників російської культури та науки – безумовно, трагічний епізод історії Росії ХХ століття. Але в еміграції видатні діячі російської інтелігенції зуміли розкрити та реалізувати свої таланти та уміння, що дало поштовх для розвитку світової науки, дослідження проблемних питань з історії Росії. У міжвоєнний період за кордоном була створена мережа закладів, де історики-емігранти об'єднувалися спільними думками, поглядами та метою – зберегти Росію в пам'яті своїх нащадків.

Джерела та література

1. Замојски Я. Отношение „белой” русской эмиграции к украинским вопросам (1919-1939) // Славяноведение. – 1993. – № 4.
2. Косик В.И. Русская молодежь в эмиграции // Славяноведение. – 2003. – № 4.
3. Костиков В.В. Не будем проклинать изгнание... (Пути и судьбы русской эмиграции). – М., 1990.
4. Павлова Т.Ф. Русский заграничный исторический архив в Праге // Вопросы истории. – 1990. – № 11.
5. Політична історія України ХХ ст. У 6 т. – Т. 5. Українці за межами УРСР (1918-1940). – Керівник тому В.П.Трощинський. – К., 2003.
6. Пашуто В.Т. Русские историки-эмигранты в Европе. – М., 1991.
7. Політичний енциклопедичний словник / Упорядник В.П.Горбатенко; За ред. Ю.С. Шемшученка, В.Д.Бабкіна, В.П.Горбатенка. – 2-е вид, доп. і перероб. – К., 2004.
8. Савицкий П.Н. Континент Эвразия. – М., 1997. – 464 с.

Олексій Заворотній

БЕРЕСТЕЦЬКА СІЧА

ДРАМА

Дві дії

Дійові особи:

Представники української армії:

Богдан Зіновій Хмельницький
Дівчина

ЗМІСТ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЇ	3
Мирончук М. ЗАХІДНИЙ ВЕКТОР ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДАНИЛА ГАЛИЦЬКОГО.....	3
Прокопчук С. БЕРЕСТЕЦЬКА БИТВА 1651 р. У НАЦІОНАЛЬНОМУ ЛІТОПИСІ XVII-XVIII ст.....	8
Парфенюк В. ПЕРЕЯСЛАВСЬКА РАДА У МІФАХ ТА ФАКТАХ.....	14
Мельник І. СОЮЗ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ ТА ЙОГО БОРОТЬБА ЗА ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ.....	22
Копищик А. ПОЛІТИКА УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ ЩОДО НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН: СУЧАСНА ВІТЧИЗНЯНА ІСТОРІОГРАФІЯ ПРОБЛЕМИ.....	28
Кукурудза А.Р. ІДЕЙНО-НАЦІОНАЛЬНА СУТНІСТЬ АВТОКЕФАЛІЇ УАПЦ.....	32
Рачок В. УКРАЇНСЬКІ ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ НА ВОЛИНІ У МІЖВОЄННИЙ ПЕРІОД.....	39
Фалат О. ПОЛІТИКА ПОЛЬСЬКОЇ ВЛАДИ ЩОДО УКРАЇНСЬКОЇ КООПЕРАЦІЇ НА ВОЛИНІ У 30-Х РОКАХ ХХ СТОЛІТТЯ.....	47
Самсонюк Т.М. ДІЯЛЬНІСТЬ КАРАЛЬНО-РЕПРЕСИВНИХ ОРГАНІВ У ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ 1939-1941 РР.: РАДЯНСЬКА ТА ПОСТРАДЯНСЬКА ІСТОРІОГРАФІЯ.....	53
Кратюк І.Б. „ДОПОМІЖНА УКРАЇНСЬКА ПОЛІЦІЯ” ЯК СУБ’ЄКТ ГОЛОКОСТУ.....	63
Михальчук Р. ЖОВТЕНЬ 1942-ГО: ТРАГЕДІЯ МІЗОЦЬКИХ ЄВРЕЇВ.....	68
Писцьо В. СТАНОВИЩЕ УКРАЇНСЬКИХ ОСТАРБАЙТЕРІВ У РОКИ НІМЕЦЬКО-РАДЯНСЬКОЇ ВІЙНИ.....	78
Карпуніна Т.О. ХОЛІМСЬКО-ВОЛИНСЬКА ТРАГЕДІЯ, ЇЇ ПЕРЕДУМОВИ, ПЕРЕБІГ, НАСЛІДКИ.....	85

Вертелецька Н.В. ОСОБЛИВОСТІ „РАДЯНІЗАЦІЇ” НА РІВНЕНЩИНІ ПІСЛЯ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ.....	91
Бондарчук-Саввон Н.С. МІСТО ІЗЯСЛАВ У ЕТНОНІМАХ ТА ТОПОНІМАХ.....	96
ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ СВІТОВОГО РОЗВИТКУ	103
Калитюк О.О. СОЦІАЛЬНИЙ РОЗВИТОК ТА ПРАВОВІ ОСНОВИ ХЕТТСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.....	103
Петлюк І.В. БОСНІЙСЬКІ СЛОВ’ЯНИ-МУСУЛЬМАНИ: ТРАНСФОРМАЦІЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ САМОСВІДОМОСТІ (XV – поч. ХХ ст.).....	109
Давидчук С.Ю. ІНКОРПОРАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЕЛІТИ В РОСІЙСЬКЕ ДВОРЯНСЬКЕ СЕРЕДОВИЩЕ У XVIII ст.....	117
Кедрук О.П. „ОСВІЧЕНИЙ АБСОЛЮТИЗМ”: ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА.....	124
Шмид О.П. ЧЕСЬКА АГРАРНА КОЛОНІЗАЦІЯ ВОЛИНІ В ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ ст.....	129
Івчик Н.С. ТЕНДЕНЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ РОСІЇ ЩОДО НІМЦІВ ВОЛИНІ У ХІХ ст.....	136
Нагорнюк О.М. ДЕМОГРАФІЧНИЙ СКЛАД РОСІЙСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ МЕНШИНИ ЗАХІДНОЇ ВОЛИНІ В 1920-х -1930 рр.....	145
Долганов П.С. МІЩАНСЬКЕ БРАТСТВО – АРТИКУЛЯТОР ІДЕЇ ЗМІН СОЦІАЛЬНИХ РОЛЕЙ СУБ’ЄКТІВ ЗАХІДНОУКРАЇНСЬКОГО ПОЛІТИКУМУ.....	150
Бунечко С.М. НАЦІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТ КРЕДИТУВАННЯ ТОРГОВЦІВ У ПОЛЬЩІ (1930-ті РОКИ).....	156
Сухий П.В. КОЗАЧІ ФОРМУВАННЯ У ВЕРМАХТІ ТА СС.....	163
Галуза В.П. УКРАЇНСЬКА „ЦІНА” ПЕРЕМОГИ У ВЕЛИКІЙ ВІТЧИЗНЯНІЙ ТА У ДРУГІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНАХ – ТА ЄМНИЦЯ ЗА СІМОМА ЗАМКАМИ?.....	171
Федюкевич О.В. ПАРТІЙНО-ПОЛІТИЧНА СИСТЕМА ДЕРЖАВИ: ЛЕГАЛІЗАЦІЯ ПРАВЛЯЧИХ СИЛ.....	178

Козлюк Р.В. СЕРЕДНЯ АЗІЯ І КАВКАЗ: МІЖ РОСІЄЮ І США.....	184
Іванченко О.В. ДІЯЛЬНІСТЬ ВИШЕГРАДСЬКОЇ ГРУПИ НА ПОЧАТКОВОМУ ЕТАПІ ТА СПІВПРАЦЯ З УКРАЇНОЮ.....	188
Коломис Р.В. ГЛОБАЛІЗАЦІЯ: ШЛЯХИ РОЗВИТКУ.....	193
Желізняк В. ГЛОБАЛІЗАЦІЯ ЯК СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ ФЕНОМЕН: ВИТОКИ І СТАНОВЛЕННЯ.....	203
ДУХОВНО-КУЛЬТУРНЕ ЖИТТЯ.....	206
Ісічук Т.С. ХРИСТІЯНСЬКИЙ ВПЛИВ НА РОЗВИТОК КУЛЬТУРИ КИЇВСЬКОЇ РУСИ.....	206
Бородинська Л.І. ВИДАВНИЧА ДІЯЛЬНІСТЬ СВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТІЯН В УМОВАХ ДРУГОЇ РЕЧІ ПОСПОЛИТОЇ.....	212
Єфимець А.К. НА ДДНІПРЯНСЬКІ ЕМІГРАНТИ У КУЛЬТУРНОМУ ЖИТТІ ЗАХІДНОЇ ВОЛИНИ (1921-1939).....	217
Пивоварчук Н.М. МІЖВОЄННА ПРАГА – РОСІЙСЬКИЙ ОКСФОРД.....	222
Олексій Заворотній БЕРЕСТЕЦЬКА СІЧА. ДРАМА.....	226
ЗМІСТ.....	285

Наукове видання

Історія очима молодих дослідників

*Збірник матеріалів регіональної наукової конференції
молодих вчених, аспірантів, здобувачів, магістрантів*

Випуск 3

Відповідальні за випуск: **Шеретюк В.М.** – кандидат історичних наук,
доцент, декан історико-соціологічного
факультету РДГУ
Галуха Л.Ю. – кандидат історичних наук,
доцент, заступник декана історико-
соціологічного факультету РДГУ

Комп'ютерна верстка: *Бородинська Л.І., Самсонюк В.Б., Третяк О.Ю.*
Комп'ютерний макет: *Третяк О.Ю.*

Позиція редколегії може не збігатися з думками авторів
Відповідальність за наукову точність і грамотність матеріалів несуть
автори та їх наукові керівники

Підписано до друку 15.07.2008 р. Формат 60x84 1/16.
Гарнітура Times New Roman. Папір офсетний.
Друк ізографічний. Умовин. друк. арк. 15,2.
Наклад 100 прим. Зам. №55/1.

Адреса редакції: кафедра політичних наук, Рівненський державний гуманітарний
університет, вул. Остафова, 29, м. Рівне, 33027.

Віддруковано засобами оперативної поліграфії
редакційно-видавничого відділу
Рівненського державного гуманітарного університету